

Arrest

nr. 236 655 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 14 februari 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder in het bezit te zijn van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Nadat verzoeker op 8 maart 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat hij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) op 26 september 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 34-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in de Venezolaanse hoofdstad Caracas. U woonde tot uw vertrek in Caracas. Uw ouders, twee broers en twee zussen zijn nog steeds woonachtig in Caracas. Eén van uw broers woont in Argentinië. U heeft een dochter, M. A. (...), woonachtig bij haar moeder in Caracas, en een zoon, A. J. (...), woonachtig bij zijn moeder in Santo Domingo, gelegen op de Dominicaanse Republiek.

U studeerde pedagogische wetenschappen en HR. U werkte vanaf 2013 via het Ministerie van Onderwijs bij de organisatie 'Fundación Nacional el Niño Simón' (FNNS), waar u tot november 2014 actief was. Na beëindiging van uw werk op het ministerie startte u met uw moeder een eigen bedrijf op in de toerisme- en vrijetijdsindustrie. Daarnaast gaf u enkele uren les aan diverse hoger onderwijsinstellingen.

Volgens uw verklaringen was u tussen 2005 en 2010 actief bij politieke studentenactiviteiten zoals vergaderingen en debatten en nam u ook deel aan manifestaties. Ook was u in deze periode actief bij de beweging 'manos blancas' ('witte handen').

Nog volgens uw verklaringen werd u na uw studies lid van de partij Acción Democrática, alwaar u ook deelnam aan vergaderingen, partijactiviteiten en manifestaties. Zo bracht u in de periode 2010-2011 voedsel en medicijnen aan hongerstakingende antiregeringsmanifestanten.

Voorts stelde u in 2013 aan de partij voor om de in Caracas heersende colectivos-tupamaros nauwgezet te bestuderen middels infiltratie. U kende twee mannen bij deze beweging, M. R. (...) - uw buurman - en E. V. (...) - een studiegenoot van het secundair onderwijs en u trachtte via hen de colectivos-tupamaros binnen te dringen en hun werking te doorgronden. U onderhield contact met beide mannen en via E. (...) kon u zelfs aan de slag bij het Venezolaanse Ministerie van Onderwijs, meer bepaald de afdeling personeel van de Fundación Nacional el Niño Simón.

Naast uw infiltratie binnen de colectivos-tupamaros bleef u ook actief binnen de kringen van Acción Democrática: u bezocht hun vergaderingen en hield hen op de hoogte van de op handen zijnde activiteiten van de colectivos-tupamaros in onder meer de voedsel- en wapensector.

Ondanks uw vriendschap met twee leden werd u door de andere leden van de colectivos-tupamaros kritisch bekeken en maanden uw collega's van het ministerie u om voorzichtig te zijn. Daarnaast beschuldigde M. (...) u in 2014 van verraad, bedreigde hij u met de dood en werd uw moeder in de lift van jullie woonblok uitgescholden, waarna u bijna op de vuist ging met haar belager. In het midden van 2014 stopte u uiteindelijk met uw activiteiten binnen de colectivos-tupamaros.

In november 2014 werd u ontslagen bij FNNS en werkte u niet langer voor het Ministerie van Onderwijs. Eveneens in die periode - 2014 - sloot u zich aan bij de 'Fundación taller despierta Venezuela' (FdtV), waar u verantwoordelijk was voor het aanspreken van jongeren om deel te nemen aan marsen en om hun politiek bewustzijn te vergroten. In het daaropvolgende jaar, 2015, was u niet meer politiek actief en startte u uw eigen bedrijf in de toerisme-en vrijetijdsindustrie op.

Voorts geeft u aan dat u in 2016 wet gevraagd om opnieuw deel te nemen aan antioverheidsactiviteiten. U ging hier niet op in, maar bezocht in maart 2016 wel een grote manifestatie van de oppositiepartijen in El Paraiso.

Tijdens deze manifestatie werd u aangevallen door enkele mannen op motorfietsen en werd u door hen in elkaar geslagen tot enkele andere manifestanten tussenbeide kwamen. Enkele dagen later besloot u een dokter te contacteren omwille van uw verwondingen. Na een medisch onderzoek in het ziekenhuis besloot u dat u niet langer in Venezuela kon blijven.

U verkocht enkele bezittingen en vertrok op 15 augustus 2016 op legale wijze vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek, waar u dezelfde dag nog aankwam. U verbleef zo'n tweeëneenhalf jaar op de Dominicaanse Republiek, meer bepaald in de hoofdstad Santo Domingo. U geeft aan dat u zich niet legaal op het eiland kon vestigen en dat u er twee keer werd aangehouden wegens uw illegaal verblijf. Nog verklaart u dat u er geen vast werk kon vinden.

Voorts vertrok u op 13 februari 2019 per vliegtuig naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 14 februari 2019 diende u bij aankomst op de luchthaven in Zaventem een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te zullen worden gezocht, opgejaagd en ontvoerd door de colectivos-tupamaros omwille van uw infiltratie. Ook vreest u dat de colectivos-tupamaros u zullen folteren en doden. Ook vreest u bij terugkeer naar Venezuela problemen met de Venezolaanse overheid omwille van uw lidmaatschap van en activiteiten binnen Acción Democrática.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, geldig tot 7 juli 2021; uw hoger onderwijsdiploma in de pedagogie; een kopie van uw ontslagbrief van de Fundación Nacional el Niño Simón, gedateerd op 19 november 2014; een badge van de Fundación taller despierta Venezuela, geldig tot 23 december 2014; een kopie van een attest van Acción Democrática, gedateerd op 20 februari 2019; vier foto's inzake uw politieke activiteiten; twee foto's van u in het ziekenhuis; twee keer twee foto's van personen van de colectivos-tupamaros; en twee foto's inzake de beweging 'manos blancas' (witte handen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet volledig in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u reeds op 15 augustus 2016 vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek, maar u verzocht er niet om internationale bescherming noch volgde u de adviezen op om er legaal te kunnen verblijven (CGVS 2, pp. 5-6). Integendeel: u verbleef er tweeëneenhalf jaar en besloot pas nadat u er geen vast werk vond en als illegaal het risico liep te worden opgepakt om de Dominicaanse Republiek te verlaten (CGVS 2, p. 6). Uiteindelijk diende u in België op 14 februari 2019 – bijna precies tweeëneenhalf jaar na uw vertrek uit Venezuela – een verzoek om internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts stelt u dat u Venezuela ontvluchtte omwille van uw problemen met de colectivos-tupamaros. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw voorgehouden infiltratie binnen de colectivos-tupamaros en de daaruit voortvloeiende problemen.

Zo legt u uit dat u uit een oppositiegezinde familie komt. U vertelt dat uw vader al lang lid is van Acción Democrática en dat uw moeder al voor president Chávez (1999-2013) lid was van het christendemocratische Copei (CGVS 1, p. 5). U legt uit dat uw ouders sporadisch deelnamen aan vergaderingen en activiteiten en dat zij in het verleden van deur tot deur gingen tijdens verkiezingscampagne (CGVS 1, p. 5). Nog legt u uit dat uw moeder het bij wijze van spreken uitschreeuwt dat ze oppositie steunt (CGVS 2, p. 10). Daarbij verklaart u dat u in Venezuela dankzij een beurs kon studeren aan een private top universiteit voor welstellende studenten en waar vrijwel alleen oppositiegezinde studenten aan verbonden waren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 10). Dat u ondanks uw gekende familiale achtergrond en studieverleden toch zou hebben kunnen infiltreren binnen de colectivos-tupamaros, roept vragen op en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds onder druk.

Daarnaast stelt u dat u wilde infiltreren binnen de colectivos-tupamaros omdat u meer wilde weten over hun interne werking, hun kracht en hun geplande activiteiten (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 6). Wanneer u daarom wordt gevraagd bij welke activiteiten u dan precies betrokken was, geeft u aan dat u telkens slechts als toeschouwer betrokken was bij activiteiten van de colectivos-tupamaros (CGVS 2, p. 13). U legt uit dat u aanwezig was bij sportevenementen, voedselbedelingen, culturele activiteiten en publieke bijeenkomsten met een podiumactiviteit van de colectivos-tupamaros en dat u louter aanwezig bij het begin en einde van marsen in de functie van medewerker van Fundación Nacional el Nino Simón (FNNS). U voegt hieraan toe dat u verder niet deelnam aan vergaderingen, demonstraties of marsen die vanuit overheidsgezinde bewegingen werden georganiseerd (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 13). Daarnaast bent u nooit met de colectivos-tupamaros naar een activiteit geweest die door een oppositiegroepering werd georganiseerd (CGVS 2, pp. 13-14). Nog merkt u op dat u weliswaar door de colectivos-tupamaros werd gevraagd om intensiever betrokken te raken bij hun activiteiten door ook politiek actief te worden en vergaderingen bij te wonen, maar dat u zich niet verder wilde engageren en excuses zocht om hun verzoek af te kunnen wimpelen (CGVS 2, p. 13). In het licht van de door u geschetste doelstelling van uw infiltratie is het niet geloofwaardig dat u middels het louter als toeschouwer aanwezig zijn op enkele algemene evenementen meer te weten zou hebben kunnen komen over hun interne werking en geplande activiteiten, laat staan dat u een kans om op termijn wel meer te weten te komen over hun plannen en werking - namelijk politiek actief worden en vergaderingen bijwonen - zomaar zou hebben afgeslagen. Sterker nog, juist uw lage betrokkenheid en uw afwijzing van hun uitnodiging om ook politiek betrokken te raken wijst op een weinig geëngageerd en betrouwbaar potentieel lid. Ook de colectivos-tupamaros moeten zich hier van bewust zijn geweest. Uw verklaringen dat uw doel van de infiltratie was om de interne werking en geplande activiteiten van de colectivos-tupamaros in kaart te brengen, is bijgevolg niet aannemelijk.

Nog slaagt u er niet in een concrete uitleg te geven over hoe uw infiltratie of verraad door de colectivos-tupamaros zou zijn ontdekt. U legt uit dat u na verloop van tijd vragen kreeg van leden van de colectivos-tupamaros inzake uw studieverleden, familieachtergrond en de oprechtheid van uw chavistische sentimenten (CGVS 1, pp. 10, 13). U verklaart op geen enkel moment waarom alles ineens en plots compleet veranderde (CGVS 1, p. 13), legt op geen enkel moment duidelijk uit waarom u nu precies plots als verrader werd gezien door de colectivos-tupamaros, terwijl uw studieverleden en familiale anti-chavistische sentimenten duidelijk vanaf het begin gekend waren bij uw buur, studiegenoot en bij uitbreiding uw wijkgenoten. Hoe u voor deze colectivos-tupamaros van een potentieel politiek betrokken colectivo-tupamaro veranderde in een verraderlijke potentiële vijand, legt u op geen enkel moment uit. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Ook blijkt u geen concrete problemen te hebben gekend naar aanleiding van de zogenaamde ontdekking door de colectivos-tupamaros dat u hen eigenlijk niet steunde. U vertelt weliswaar dat niet alleen enkele leden hun twijfels uitspraken over uw loyaliteit, maar dat ook uw collega's op het werk u aanraadden voorzichtig te zijn en dat uw buurman M. (...) eveneens twijfelde of u wel daadwerkelijk achter hen stond. U stelt dat hij u bedreigde, u sommeerde te stoppen met uw werk en dat hij u zelfs zei dat u enkel nog in leven was dankzij hem (CGVS 1, pp. 10, 13). Ook vertelt u M. (...) u in een donken bui met zijn wapen met de dood bedreigde (CGVS 2, pp. 16-17). Desondanks stopte u zomaar met uw infiltratieproject bij de colectivos-tupamaros en richtte u zich opeen nieuwe carrière (CGVS 1, p. 13). Op één incident in 2016 (cf. infra) na kende u al die tijd geen problemen (CGVS 2, p. 16). Indien de colectivos-tupamaros daadwerkelijk zouden hebben ontdekt dat u bij hen infiltreerde, kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat een gewelddadige groepering zoals de colectivos-tupamaros - dat zich bezighoudt met onder meer wapenhandel en het doden van mensen (CGVS 1, pp. 9-10; CGVS 2, p. 13) - sterker zou reageren wanneer er wordt ontdekt of zelfs maar vermoed dat een van hun buurtgenoten en vertrouwelingen binnen de groepering tracht te infiltreren. De beperkte en laattijdige reacties die u schetst zijn daarom niet geloofwaardig.

Voorts verbleef u na het beëindigen van uw activiteiten bij de colectivos-tupamaros in het midden van 2014 (CGVS 1, p. 13) tot augustus 2016 in Venezuela. U woonde al die tijd in dezelfde stad en op hetzelfde adres, namelijk in uw ouderlijk huis (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 20 februari 2019, p. 5, vraag 10). Vanop dit adres richtte u zich op uw nieuwe carrière, waarvoor u zich verplaatste (CGVS 1, p. 13). U leefde dus niet ondergedoken. U verklaart op één incident na (cf. infra) geen problemen te hebben gehad (CGVS 2, p. 16). Mocht de infiltratie en de ontdekking daarvan door de colectivos-tupamaros al aanleiding hebben gegeven tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, wat niet het geval is, dan nog kan besloten worden dat deze vrees of dit risico anno 2019 niet meer actueel is.

Daarenboven woont uw familie nog altijd probleemloos in uw ouderlijk huis te Caracas in dezelfde wijk tussen dezelfde colectivos-tupamaros. U verklaart dat zij af en toe op straat worden uitgescholden voor opposant – wat ze feitelijk ook zijn – maar dat zij verder geen problemen hebben gehad nadat u Venezuela inruilde voor de Dominicaanse Republiek (CGVS 1, pp. 3-4; CGVS 2, pp. 10-11). Ook dat doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het worden nageroepen of uitgescholden van uw familieleden onvoldoende ernstig of zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat de door u omschreven feiten kunnen worden beschouwd als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarbij houden deze gebeurtenissen niet noodzakelijk verband met de voorgehouden problemen die u zelf inroept.

Nog legt u twee keer twee foto's van personen van de colectivos-tupamaros neer. Op de voorgelegde foto's bent u niet te zien, noch kan uit de foto's worden afgeleid dat u op een of andere manier verband houdt met de afgebeelde mannen. Zelfs al betreft het hier werkelijk twee mannen met wie u samenwerkte en/of bevriend was, dan nog kan uit de foto's geen informatie worden afgeleid die steun biedt voor uw verklaringen betreffende uw asielsrelaas.

Nog legt u de directe aanleiding voor uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek bij een incident tijdens een antioverheidsmanifestatie in maart 2016. U legt uit dat u tijdens deze manifestatie in El Paradiso werd aangevallen door enkele mannen op motorfietsen en dat u door hen in elkaar werd geslagen (CGVS 1, pp. 10-11). Ook legt u twee foto's neer van uzelf in het ziekenhuis, waarbij dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's geenszins de precieze locatie, tijd en omstandigheden kunnen worden afgeleid. Hoe het ook zij, u slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat deze aanval daadwerkelijk op u persoonlijk gericht was, noch dat u werd aangevallen omwille van uw vroegere infiltratie. Wanneer u meermaals wordt gevraagd waarop u uw vermoedens dat het om een persoonlijke aanval ging baseert, stelt u dat u al eerder werd bedreigd door de colectivos-tupamaros en dat u tijdens het incident van maart 2016 persoonlijk tot doel was gemaakt omdat uw aanvallers rechtstreeks van hun motoren op u af stapten (CGVS 2, pp. 15-16). Het houdt echter geen steek dat de colectivos-tupamaros bijna twee jaar lang niets van zich zouden laten horen, en u dan uit het niets op een publieke betoging aanvallen en in elkaar slaan, te meer gezien u nog steeds op hetzelfde adres woonde en colectivos-tupamaros als burens had (Verklaring DVZ, 20 februari 2019, p. 5, vraag 10; CGVS 1, p. 9) Indien zij u daadwerkelijk zouden hebben willen straffen in het kader van uw voorgehouden infiltratie, zouden zij redelijkerwijs sneller, intensiever, en discreter of op eigen terrein hebben gehandeld. Dat zij dit echter gedurende twee jaar volledig hebben nagelaten, brengt de geloofwaardigheid van uw asielsmotieven opnieuw in diskrediet.

Daarnaast kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw activiteiten binnen Acción Democrática geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/> ; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die

betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst tracht u uw lidmaatschap van Acción Democrática te staven middels een kopie van een attestatie. Uit dit attest blijkt dat u als militant activist werd geregistreerd in de archieven van Acción Democrática sinds 2010. Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden niet vermeld. Daarnaast is het attest gedateerd op 20 februari 2019, amper een week na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. Dit wijst erop dat het attest mogelijkerwijs werd opgesteld met het oog op uw verzoek tot internationale bescherming. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog tracht u uw deelname aan antiregeringsdemonstraties te staven met twee kleurenfoto's van uzelf tijdens een manifestatie, een foto van Henrique Capriles op een podium en een foto van uzelf met een pancarte. U legt uit dat u enkele foto's ter staving van uw politiek activisme opzocht op de sociale media en afdruckte (CGVS 1, p. 6), maar tegelijkertijd geeft u aan dat u niet veel deelde op diezelfde sociale media uit angst voor de colectivos (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legt u geen nieuwe documenten voor en stelt u dat u alle documenten met betrekking tot uw politieke activiteiten reeds voorlegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 3). Het is niet aannemelijk dat u tussen 2003 (het jaar dat u achttien wer) en 2016 bij zeker 100 manifestaties aanwezig zegt te zijn geweest (CGVS 1, pp. 5-6), maar daarvan slechts drie foto's van uzelf kan voorleggen, waarvan twee van de drie foto's mogelijkerwijs zelfs tijdens dezelfde manifestatie werden gemaakt. Bovendien bleek uit onderzoek van de New Media Unit van het CGVS, uitgevoerd tussen 25 april en 2 mei 2019, dat u op geen enkel moment blijkt geeft van politiek activisme via uw sociale media-account(s) (zie NMU2019-053, 6 mei 2019). Dit alles heeft als gevolg dat er uw verklaringen terzake geen geloof kan worden gehecht en dat er opnieuw uit niets kan worden afgeleid dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsdemonstraties in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Daarnaast wordt u door het CGVS meermaals gevraagd of u, naast de problemen met de colectivos-tupamaros (cf. supra), nog andere persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela. U beaamt weliswaar dat u problemen vreest met de Venezolaanse overheid omwille van uw politiek activisme (CGVS 1, p. 11), maar op geen enkel moment haalt u concrete problemen met diezelfde overheid aan. Uit niets kan dan ook worden afgeleid dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien ondervond u in 2016 geen problemen bij het verkrijgen van uw huidig paspoort (CGVS 2, p. 4) en verkreeg u ook in het verleden een paspoort, waarmee u in Argentinië een huwelijk van een vriend kon bijwonen en daarna vrijwillig terugkeerde naar Venezuela (CGVS 2, p. 4). Voorts reisde u op legale wijze van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten in grote mate in het gedrang.

U geeft weliswaar aan dat bij uw vertrek naar Venezuela op de luchthaven uw bagage en uw mobiele telefoon werden doorzocht (CGVS 2, p. 5), maar het louter doorzoeken van de bagage alsook van

elektronische apparaten zoals een mobiele telefoon van vertrekkende passagiers is an sich onvoldoende ernstig of zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarbij geeft u aan dat u als enige grondig werd gecontroleerd door de luchthavenbeambten, maar kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid of u daadwerkelijk persoonlijk werd geïnterviewd of dat u als willekeurige passagier werd onderworpen aan een grondige(re) controle. Bovendien kon u na de controle uw reis gewoon verder zetten en heeft u geen verdere problemen gekend (CGVS 2, p. 5). Als gevolg hiervan komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u wordt geïnterviewd door de Venezolaanse autoriteiten opnieuw op de helling te staan.

Er kan op basis van de hierboven beschreven vaststellingen niet worden gesteld dat uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u omwille van uw deelname aan oppositieactiviteiten noch aan uw lidmaatschap van *Acción Democrática* een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van *Acción Democrática* en uw eventuele oppositieactiviteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u als gevolg daarvan bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden. Tot slot wordt u gedurende beide persoonlijk onderhoudsbezoeken meermaals gevraagd naar uw concrete, persoonlijke vrees bij terugkeer naar Venezuela. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordt u dat u direct naar buurland Colombia zou vluchten en dat u gedurende enkele jaren uw familie - ouders, dochter - niet heeft gezien. Nog stelt u dat u een vogel voor de kat zal zijn, maar u preciseert niet wie of wat u precies vreest in Venezuela (CGVS 1, p. 14). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud antwoordt u dat u naar Colombia zal vluchten. Nog merkt u op dat u er geen dak boven uw hoofd zal hebben en dat u zal worden opgejaagd (CGVS 2, p. 17). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat u denkt dat er concreet met u zou kunnen gebeuren in geval van terugkeer naar Venezuela, antwoordt u uiteindelijk dat u zal worden ontvoerd en als vijand zal worden behandeld (CGVS 2, p. 17). Wanneer u vervolgens concreet wordt gevraagd of u de *colectivos-tupamaros* vreest of iets/iemand anders, antwoordt u dat u de *colectivos-tupamaros* vreest (CGVS 2, p. 17). Hoe het ook zij, u verzuimt keer op keer concreet aan te geven wie of wat u in Venezuela vreest bij een terugkeer naar uw vaderland. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw voortgehouden problemen in Venezuela eveneens in het gedrang.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort en uw diploma hoger onderwijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit, nationaliteit en opleidingsniveau. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Dat u in 2014 actief was bij Fundación Nacional el Niño Simón en bij Fundación taller despierta Venezuela, waarvan u een ontslagbrief en een badge neerlegt, wijst voorts enkel op uw arbeidsverleden. De twee foto's inzake de beweging 'manos blancas' (witte handen) wijzen op geen enkel moment op uw betrokkenheid bij deze beweging in uw studententijd. Bovendien studeerde u negen jaar geleden, in 2010, af (CGVS 1, p. 8). Hoe het ook zij, er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel vangt verzoeker aan met het geven van een definitie van het begrip "vluchteling" in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de toepassingsvoorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Vervolgens geeft verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing weer op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hechtte aan zijn vluchtmotieven. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met deze motieven en deze als volgt punt per punt te weerleggen:

"2. Vooreerst dient duidelijkheid te worden gesteld dat er geen redelijk argument kan worden geput uit het feit dat verzoeker geen bescherming aanvraag in de DOMINICAANSE REPUBLIEK. Verzoeker heeft nooit een dergelijke aanvraag ingediend in het land omdat de kansen om een positief antwoord te krijgen nihil zijn, zoals ook blijkt uit onderstaand artikel:

(...)

(https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/venezuela0918_web.pdf)

3. Verzoeker begrijpt dat verweerster zich vragen stelt bij de wijze waarop hij zich heeft kunnen inwerken in de collectivos.

Verzoeker heeft zo goed en zo kwaad mogelijk proberen uit te leggen dat dit niet iets was dat van het ene op het andere moment tot stand kwam. Verzoeker kende 2 personen binnen de collectivos. De ene was zijn buurman, de andere een oud-studiegenoot. Er was sprake van wederzijds vertrouwen, bijna een vriendschap.

Zij kenden de achtergrond van verzoeker en zijn familie. Ze wisten dat verzoeker in het verleden blij had gegeven van een gedachtengoed dat niet strookte met dat van de regering. Desondanks vertrouwden zij erop dat verzoeker hun vertrouwen niet zou beschamen.

Aanvankelijk gaven ze verzoeker dan ook het voordeel van de twijfel. Ze bleven wel kritisch kijken naar het doen en laten van verzoeker.

O.a. buurman M. (...) moet op een bepaald moment hebben opgemerkt dat verzoeker zich abnormaal gedroeg. Ook sprak verzoeker zich af en toe uit tegen het beleid gevoerd door het Ministerie van Onderwijs.

Men was achterdochtig en kreeg het gevoel dat verzoeker hem voorloog. Het is in deze context dat M. (...) hem in 2014 verweet een verrader te zijn.

Ongeveer gelijktijdig werd er door de inlichtingendienst, verbinden aan het Ministerie van Onderwijs een onderzoek gevoerd. In dat kader van dat onderzoek kwam ook naar boven dat verzoeker het gedachtengoed niet deelde en dus een verrader was.

4. Verweerster stelt verder dat het tegenstrijdig zou zijn dat verzoeker zich zou hebben willen infiltreren in de collectivos om vervolgens geen deel te nemen aan marsen of demonstraties van overheidsgezinde bewegingen.

Verzoeker heeft nooit gezegd dat hij geen deel zou hebben genomen aan activiteiten. Hij nam deel aan allerlei activiteiten, gewoon niet de gewelddadige activiteiten.

Om informatie te vergaren was het ook niet nodig dat verzoeker altijd en overal aanwezig was. Het waren vaak de personen die op de achtergrond bleven die verzoeker relevante informatie meedeelden.

5. Verweerster vergist zich ook wanneer zij stelt dat verzoeker niet ondergedoken zou hebben geleefd.

Het klopt dat verzoeker in CARACAS bleef. Voor 2014 woonde hij echter bij zijn ouders. Na zijn ontdekking verhuisde hij naar zijn schoonouders. Zo moest hij in ieder geval zijn buurman niet meer zien. Dat zou alleen maar olie op het vuur gooien.

Hij deed nog politieke activiteiten maar ging daarvoor zelden of nooit de straat op. Hij hield zich gedeisd en probeerde geen aandacht te trekken.

Toch waren er af en toe discussies. Werd verzoeker aangesproken en bedreigd.

Dat het niet eerder tot een groot incident kwam schrijft verzoeker toe aan het feit dat hij een jarenlange vriendschap had met zowel M. R. (...) en E. V. (...).

6. Verzoeker is er desalniettemin van overtuigd dat de aanval tijdens de manifestatie in EL PARADISO wel degelijk op hem gericht was.

Net hij werd uit de massa van mensen aangereden en aangevallen door mensen op motorfietsen.

Hij vermoedt dat zijn aanwezigheid tijdens de manifestatie heeft gewerkt zoals een rode vlag op een stier.”

Ten slotte betoogt verzoeker dat hij, los van het feit dat hij de *colectivos* vreest, ook de Venezolaanse overheid vreest. Hij citeert uit het artikel *“Venezuela: Treatment of those perceived to be government opponents, particularly university students in Caracas, family members of high profile members of the Democratic Action (Acción Democrática, AD) party, and military personnel implicated in the April 2002 coup along with their families”* van het Immigration and Refugee Board of Canada van 12 februari 2004, waaruit volgens hem blijkt dat hij reden heeft om te vermoeden dat de overheid hem zal vervolgen omwille van zijn politieke gedachtengoed.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het artikel *“Venezuela: Treatment of those perceived to be government opponents, particularly university students in Caracas, family members of high profile members of the Democratic Action (Acción Democrática, AD) party, and military personnel implicated in the April 2002 coup along with their families”* van het Immigration and Refugee Board of Canada van 12 februari 2004 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Venezuela. Situation socio-économique”* van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Venezuela enerzijds te vrezen dat hij door de *colectivos-tupamaros* zal worden gezocht, opgejaagd, ontvoerd, gefolterd en gedood omwille van zijn infiltratie in dit *colectivos* te Caracas via zijn buurman en een oude studiegenoot. Anderzijds stelt verzoeker bij terugkeer te vrezen voor problemen met de Venezolaanse overheid omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten binnen de politieke partij *Acción Democrática*.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) het indienen van een verzoek om internationale bescherming bijna precies tweeëneenhalf jaar na zijn vertrek uit Venezuela moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de door hem voorgehouden infiltratie binnen de *colectivos-tupamaros* en de daaruit voortvloeiende problemen, nu (i) hij uit een oppositiegezinde familie komt, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij middels het louter als toeschouwer aanwezig zijn op enkele algemene evenementen meer te weten zou hebben kunnen komen over hun interne werking en geplande activiteiten, laat staan dat hij een kans om op termijn wel meer te weten te komen over hun plannen en werking - namelijk politiek actief worden en vergaderingen bijwonen - zomaar zou hebben afgeslagen, (iii) hij er niet in slaagt een concrete uitleg te geven over hoe zijn infiltratie of verraad door de *colectivos-tupamaros* zou zijn ontdekt, (iv) hij geen concrete problemen blijkt te hebben gekend naar aanleiding van de zogenaamde ontdekking door de *colectivos-tupamaros* dat hij hen eigenlijk niet steunde, (v) hij na het beëindigen van zijn activiteiten bij de *colectivos-tupamaros* in het midden van 2014 nog tot augustus 2016 in Venezuela verbleef en niet ondergedoken leefde, (vi) zijn familie nog altijd probleemloos in zijn ouderlijk huis te Caracas in dezelfde wijk tussen dezelfde *colectivos-tupamaros* woont, en (vii) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de aanval tijdens een anti-overheidsmanifestatie in maart 2016 waarbij hij door enkele mannen op motorfietsen in elkaar werd geslagen daadwerkelijk op hem persoonlijk gericht was, noch dat hij werd aangevallen omwille van zijn vroegere infiltratie, omdat (C) geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar Venezuela omwille van zijn activiteiten binnen *Acción Democrática*, nu (i) nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, (ii) het attest van zijn lidmaatschap van *Acción Democrática* mogelijkwerwijs werd opgesteld met het oog op zijn verzoek tot internationale bescherming en dus elke bewijswaarde ontbeert, (iii) hij slechts drie foto's kan voorleggen waarop hij zelf te zien is tijdens een manifestatie en hij op geen enkel moment blijkt geeft van politiek activisme via zijn sociale media-account(s), (iv) hij op geen enkel moment concrete problemen met de overheid aanhaalt, (v) hij in 2016 geen problemen ondervond bij het verkrijgen van zijn huidig paspoort, en (vi) het louter doorzoeken van de bagage *an sich* onvoldoende ernstig of zwaarwichtig is, en omdat (D) hij keer op keer verzuimt concreet aan te geven wie of wat hij vreest bij een terugkeer naar Venezuela.

De Raad stelt vast dat de documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 28, map met 'documenten') geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat betreft zijn vrees voor de *colectivos-tupamaros*, legde verzoeker foto's neer van personen van dit *colectivos*. Op deze foto's is verzoeker evenwel niet te zien. Evenmin kan uit de foto's worden afgeleid dat verzoeker op een of andere manier verbonden is of was met de erop afgebeelde mannen.

Zelfs al betreft het hier werkelijk twee mannen met wie verzoeker zou hebben samengewerkt en/of bevriend was, dan nog kan uit deze foto's geen informatie worden afgeleid die steun biedt voor zijn verklaringen over zijn infiltratie binnen de *colectivos-tupamaros* en over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van zijn verraad.

Wat betreft zijn vrees voor de Venezolaanse overheid omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten binnen de politieke partij *Acción Democrática*, legde verzoeker vooreerst een kopie van een attest neer waaruit blijkt dat hij als militant activist werd geregistreerd in de archieven van deze partij sinds 2010. Verdere concrete informatie over het karakter van verzoekers activiteiten worden in dit attest niet vermeld. Bovendien is het attest gedateerd op 20 februari 2019, amper een week na verzoekers aankomst in België en zijn verzoek om internationale bescherming, wat doet vermoeden dat dit attest werd opgesteld met het oog op verzoekers verzoek tot internationale bescherming. Aldus geeft het attest een gesolliciteerde indruk en kan er geen bewijswaarde aan worden gehecht. Ten slotte betreft het een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast tracht verzoeker zijn deelname aan antiregeringsdemonstraties te staven met twee kleurenfoto's van zichzelf tijdens een manifestatie, een foto van Henrique Capriles op een podium en een foto van zichzelf met een pancarte. Op het CGVS legde verzoeker uit dat hij op de sociale media enkele foto's had opgezocht ter staving van zijn politiek activisme (adm. doss., stuk 23, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2019, p. 6). Tijdens dat zelfde onderhoud gaf verzoeker aan dat hij niet veel deelde op diezelfde sociale media uit angst voor de *colectivos* (*ibid.*, p. 8). Tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS legde verzoeker geen nieuwe documenten neer en stelde hij dat hij alle documenten met betrekking tot zijn politieke activiteiten reeds had voorgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juni 2019, p. 3). In navolging van de adjunct-commissaris-generaal acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert dat hij tussen 2003 (het jaar dat hij achttien jaar werd) en 2016 bij zeker honderd manifestaties aanwezig is geweest (adm. doss., stuk 23, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2019, p. 5-6), slechts drie foto's van zichzelf tijdens een manifestatie kan voorleggen, waarvan dan nog twee foto's waarschijnlijk tijdens dezelfde manifestatie werden gemaakt. Daarbij komt dat uit een onderzoek van de "New Media Unit" van het CGVS, uitgevoerd tussen 25 april en 2 mei 2019, is gebleken dat verzoeker via zijn sociale media-account(s) op geen enkel moment blijkt heeft gegeven van politiek activisme (adm. doss., stuk 29, map met 'landeninformatie', nr. 1, CGVS Cedoca: Q&A 'Onderzoek NMU2019-053', 6 mei 2019). Uit het beperkte aantal foto's dat hij heeft neergelegd van zijn politiek activisme kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn deelname aan antiregeringsdemonstraties in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat hij in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Ter staving van het incident waarbij hij tijdens een anti-overheidsmanifestatie in maart 2016 door enkele mannen op motorfietsen in elkaar zou zijn geslagen, legde verzoeker twee foto's neer van zichzelf in het ziekenhuis. Uit deze foto's kunnen evenwel geenszins de precieze locatie, tijd en omstandigheden worden afgeleid, laat staan dat eruit kan worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk werd aangevallen omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten binnen de politieke partij *Acción Democrática* of omwille van zijn infiltratie in de *colectivos-tupamaros*.

Over de overige door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het door u voorgelegde paspoort en uw diploma hoger onderwijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit, nationaliteit en opleidingsniveau. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Dat u in 2014 actief was bij Fundación Nacional el Niño Simón en bij Fundación taller despierta Venezuela, waarvan u een ontslagbrief en een badge neerlegt, wijst voorts enkel op uw arbeidsverleden. De twee foto's inzake de beweging 'manos blancas' (witte handen) wijzen op geen enkel moment op uw betrokkenheid bij deze beweging in uw studententijd. Bovendien studeerde u negen jaar geleden, in 2010, af (CGVS 1, p. 8). Hoe het ook zij, er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Venezuela heeft verlaten, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wordt er in de bestreden beslissing vooreerst terecht gewezen op het volgende:

"Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet volledig in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u reeds op 15 augustus 2016 vanuit Venezuela naar de

Dominicaanse Republiek, maar u verzocht er niet om internationale bescherming noch volgde u de adviezen op om er legaal te kunnen verblijven (CGVS 2, pp. 5-6). Integendeel: u verbleef er tweeënehalf jaar en besloot pas nadat u er geen vast werk vond en als illegaal het risico liep te worden opgepakt om de Dominicaanse Republiek te verlaten (CGVS 2, p. 6). Uiteindelijk diende u in België op 14 februari 2019 – bijna precies tweeënehalf jaar na uw vertrek uit Venezuela – een verzoek om internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoeker stelt nooit bescherming te hebben gevraagd in de Dominicaanse Republiek omdat de kansen om een positief antwoord te krijgen *nihil* zijn, wat hij tracht aan te tonen aan de hand van een artikel van Human Rights Watch waaruit hij in het verzoekschrift citeert. Hiermee verklaart verzoeker evenwel nog niet waarom hij, indien hij daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming en toch zo goed op de hoogte was van zijn kansen op asiel in de Dominicaanse Republiek, nog zo lang daar verbleef alvorens te vertrekken naar een land waar hij wel kansen zou krijgen op een positief antwoord op een verzoek om internationale bescherming. Met dit summiere betoog (*post factum*) toont verzoeker dan ook niet aan dat de hierboven aangehaalde argumentatie in de bestreden beslissing onredelijk is.

Voorts kan worden gewezen op de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Zo legt u uit dat u uit een oppositiegezinde familie komt. U vertelt dat uw vader al lang lid is van Acción Democrática en dat uw moeder al voor president Chávez (1999-2013) lid was van het christendemocratische Copei (CGVS 1, p. 5). U legt uit dat uw ouders sporadisch deelnamen aan vergaderingen en activiteiten en dat zij in het verleden van deur tot deur gingen tijdens verkiezingscampagne (CGVS 1, p. 5). Nog legt u uit dat uw moeder het bij wijze van spreken uitschreeuwde dat ze oppositie steunt (CGVS 2, p. 10). Daarbij verklaart u dat u in Venezuela dankzij een beurs kon studeren aan een private top universiteit voor welstellende studenten en waar vrijwel alleen oppositiegezinde studenten aan verbonden waren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 10). Dat u ondanks uw gekende familiale achtergrond en studieverleden toch zou hebben kunnen infiltreren binnen de colectivos-tupamaros, roept vragen op en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds onder druk.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen hoe hij zich heeft kunnen inwerken bij de *colectivos-tupamaros*, met name via een buurman en een oud-studiegenoot die zijn achtergrond en de achtergrond van zijn familie kenden en hem vertrouwden en het voordeel van de twijfel gaven, doch wel zijn doen en laten kritisch bekeken, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal niet. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden infiltratie binnen de *colectivos-tupamaros* en de daaruit voortvloeiende problemen. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing eveneens dat de adjunct-commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat verzoeker middels het louter als toeschouwer aanwezig zijn op enkele algemene evenementen meer te weten zou hebben kunnen komen over de interne werking en geplande activiteiten van de *colectivos-tupamaros*, laat staan dat hij een kans om op termijn wel meer te weten te komen over hun plannen en werking – namelijk politiek actief worden en vergaderingen bijwonen – zomaar zou hebben afgeslagen. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen uiteengezet:

“Daarnaast stelt u dat u wilde infiltreren binnen de colectivos-tupamaros omdat u meer wilde weten over hun interne werking, hun kracht en hun geplande activiteiten (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 6). Wanneer u daarom wordt gevraagd bij welke activiteiten u dan precies betrokken was, geeft u aan dat u telkens slechts als toeschouwer betrokken was bij activiteiten van de colectivos-tupamaros (CGVS 2, p. 13). U legt uit dat u aanwezig was bij sportevenementen, voedselbedelingen, culturele activiteiten en publieke bijeenkomsten met een podiumactiviteit van de colectivos-tupamaros en dat u louter aanwezig bij het begin en einde van marsen in de functie van medewerker van Fundación Nacional el Niño Simón (FNNS).

U voegt hieraan toe dat u verder niet deelnam aan vergaderingen, demonstraties of marsen die vanuit overheidsgezinde bewegingen werden georganiseerd (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 13). Daarnaast bent u nooit met de colectivos-tupamaros naar een activiteit geweest die door een oppositiegroepering werd georganiseerd (CGVS 2, pp. 13-14). Nog merkt u op dat u weliswaar door de colectivos-tupamaros werd gevraagd om intensiever betrokken te raken bij hun activiteiten door ook politiek actief te worden en vergaderingen bij te wonen, maar dat u zich niet verder wilde engageren en excuses zocht om hun

verzoek af te kunnen wimpelen (CGVS 2, p. 13). In het licht van de door u geschetste doelstelling van uw infiltratie is het niet geloofwaardig dat u middels het louter als toeschouwer aanwezig zijn op enkele algemene evenementen meer te weten zou hebben kunnen komen over hun interne werking en geplande activiteiten, laat staan dat u een kans om op termijn wel meer te weten te komen over hun plannen en werking - namelijk politiek actief worden en vergaderingen bijwonen - zomaar zou hebben afgeslagen. Sterker nog, juist uw lage betrokkenheid en uw afwijzing van hun uitnodiging om ook politiek betrokken te raken wijst op een weinig geëngageerd en betrouwbaar potentieel lid. Ook de colectivos-tupamaros moeten zich hier van bewust zijn geweest. Uw verklaringen dat uw doel van de infiltratie was om de interne werking en geplande activiteiten van de colectivos-tupamaros in kaart te brengen, is bijgevolg niet aannemelijk.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft nooit gezegd te hebben dat hij geen deel zou hebben genomen aan activiteiten en stelt dat hij deelnam aan allerlei activiteiten, “gewoon niet de gewelddadige activiteiten”, weerlegt noch ontkracht hij de voorgaande motieven, waarin nergens gesteld wordt dat verzoeker gezegd zou hebben dat hij niet zou hebben deelgenomen aan activiteiten, doch wel dat verzoeker verklaarde louter als toeschouwer aan de activiteiten van de *colectivos-tupamaros* te hebben deelgenomen en niet te zijn ingegaan op de vraag van de *colectivos-tupamaros* om intensiever betrokken te raken bij hun activiteiten.

Waar verzoeker nog stelt dat het om informatie te vergaren niet nodig was dat hij “altijd en overal aanwezig was” en dat het vaak de personen die op de achtergrond bleven waren die hem relevante informatie meedeelden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gezien zijn afkomst uit een oppositiegezinde familie, zijn studieverleden, zijn lage betrokkenheid bij de activiteiten van de *colectivos-tupamaros* en zijn afwijzing van hun uitnodiging om ook politiek betrokken te raken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat personen die op de achtergrond bleven hem relevante informatie zouden meedelen.

Daarnaast overweegt de adjunct-commissaris-generaal nog dat verzoeker er niet in slaagt een concrete uitleg te geven over hoe zijn infiltratie of verraad door de *colectivos-tupamaros* zou zijn ontdekt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet:

“U legt uit dat u na verloop van tijd vragen kreeg van leden van de colectivos-tupamaros inzake uw studieverleden, familieachtergrond en de oprechtheid van uw chavistische sentimenten (CGVS 1, pp. 10, 13). U verklaart op geen enkel moment waarom alles ineens en plots compleet veranderde (CGVS 1, p. 13), legt op geen enkel moment duidelijk uit waarom u nu precies plots als verrader werd gezien door de colectivos-tupamaros, terwijl uw studieverleden en familiale anti-chavistische sentimenten duidelijk vanaf het begin gekend waren bij uw buur, studiegenoot en bij uitbreiding uw wijkgenoten. Hoe u voor deze colectivos-tupamaros van een potentieel politiek betrokken colectivo-tupamaro veranderde in een verraderlijke potentiële vijand, legt u op geen enkel moment uit. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.”

Waar verzoeker thans in het verzoekschrift stelt dat zijn buurman op een bepaald moment moet hebben opgemerkt dat hij zich abnormaal gedroeg en dat hij zich ook af en toe uitsprak tegen het beleid van het Ministerie van Onderwijs, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Verzoeker licht niet toe welke abnormale gedraging(en) zijn buurman bij hem moet hebben opgemerkt. Bovendien acht de Raad het volstrekt niet aannemelijk dat iemand die beweert te zijn geïnfilteerd binnen een overheidsgezinde groepering als de *colectivos-tupamaros* – een groepering die het geweld niet schuwt – zich negatief uitlaat over het overheidsbeleid.

Ook waar hij nog stelt dat er door de inlichtingendienst, verbonden aan het Ministerie van Onderwijs, ongeveer gelijktijdig een onderzoek werd gevoerd waaruit aan het licht kwam dat hij het gedachtengoed niet deelde en dus een verrader was, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering (*post factum*), die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker is twee keer gehoord geweest op het CGVS en heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijk onderzoek, noch van de uitkomst ervan, en dit terwijl hem gevraagd werd hoe de ontdekking, de eerste verdachtmakingen en wat daarna volgde precies is gegaan (adm. doss., stuk 23, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2019, p. 13). Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Verder wijst de adjunct-commissaris-generaal er nog terecht op dat verzoeker geen concrete problemen blijkt te hebben gekend naar aanleiding van de zogenaamde ontdekking door de *colectivos-tupamaros* van het gegeven dat hij hen eigenlijk niet steunde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U vertelt weliswaar dat niet alleen enkele leden hun twijfels uitspraken over uw loyaliteit, maar dat ook uw collega's op het werk u aanraadden voorzichtig te zijn en dat uw buurman M. (...) eveneens twijfelde of u wel daadwerkelijk achter hen stond. U stelt dat hij u bedreigde, u sommeerde te stoppen met uw werk en dat hij u zelfs zei dat u enkel nog in leven was dankzij hem (CGVS 1, pp. 10, 13). Ook vertelt u M. (...) u in een donken bui met zijn wapen met de dood bedreigde (CGVS 2, pp. 16-17). Desondanks stopte u zomaar met uw infiltratieproject bij de colectivos-tupamaros en richtte u zich op een nieuwe carrière (CGVS 1, p. 13). Op één incident in 2016 (cf. infra) na kende u al die tijd geen problemen (CGVS 2, p. 16). Indien de colectivos-tupamaros daadwerkelijk zouden hebben ontdekt dat u bij hen infiltreerde, kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat een gewelddadige groepering zoals de colectivos-tupamaros - dat zich bezighoudt met onder meer wapenhandel en het doden van mensen (CGVS 1, pp. 9-10; CGVS 2, p. 13) - sterker zou reageren wanneer er wordt ontdekt of zelfs maar vermoed dat een van hun buurtgenoten en vertrouwelingen binnen de groepering tracht te infiltreren. De beperkte en laattijdige reacties die u schetst zijn daarom niet geloofwaardig.

Voorts verbleef u na het beëindigen van uw activiteiten bij de colectivos-tupamaros in het midden van 2014 (CGVS 1, p. 13) tot augustus 2016 in Venezuela. U woonde al die tijd in dezelfde stad en op hetzelfde adres, namelijk in uw ouderlijk huis (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 20 februari 2019, p. 5, vraag 10). Vanop dit adres richtte u zich op uw nieuwe carrière, waarvoor u zich verplaatste (CGVS 1, p. 13). U leefde dus niet ondergedoken. U verklaart op één incident na (cf. infra) geen problemen te hebben gehad (CGVS 2, p. 16). Mocht de infiltratie en de ontdekking daarvan door de colectivos-tupamaros al aanleiding hebben gegeven tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, wat niet het geval is, dan nog kan besloten worden dat deze vrees of dit risico anno 2019 niet meer actueel is.”

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat het dankzij zijn jarenlange vriendschap met zijn buurman en een oude studiegenoot niet eerder tot een groot incident is gekomen, zonder dit *in concreto* toe te lichten, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers buurman, die verzoeker in 2014 nog van verraad zou hebben beschuldigd omwille van diens infiltratie en tevens met zijn wapen verzoeker met de dood bedreigd zou hebben, als lid van de *colectivos-tupamaros* waarbij verzoeker had getracht te infiltreren, ervoor gezorgd zou hebben dat verzoeker, op één incident in 2016 na, in Venezuela geen problemen zou hebben gekend met de *colectivos-tupamaros*, die een gewelddadige groepering is. Bovendien zijn het verzoekers buurman en zijn oude studiegenoot die ervoor gezorgd hebben dat verzoeker kon infiltreren, zodat niet wordt ingezien hoe net zij er binnen de *colectivos-tupamaros* voor hebben kunnen zorgen dat verzoeker met deze groepering geen problemen kende. Zo toch zou worden aangenomen dat verzoekers buurman en zijn oude studiegenoot dit hebben kunnen bewerkstelligen, wordt overigens niet ingezien waarom verzoeker omwille van zijn infiltratie in de *colectivos-tupamaros* thans nog voor vervolging door dit *colectivos* dient te vrezen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na de ontdekking van zijn infiltratie naar zijn schoonouders verhuisde, zodat hij zijn buurman niet meer moest zien, en dat hij zich voor zijn politieke activiteiten gedeisd hield en zelden of nooit de straat op ging, zijn zijn verklaringen tegenstrijdig aan deze die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij nog had opgegeven sinds zijn geboorte tot zijn vertrek uit Venezuela in het ouderlijk huis te hebben gewoond (adm. doss., stuk 31, verklaring DVZ, p. 5, nr. 10). Hoe dan ook blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker bleef werken en zich hiervoor verplaatste, zodat moeilijk kan worden gesteld dat hij in Venezuela ondergedoken leefde. Zo verzoeker daadwerkelijk dient te vrezen dat hij door de *colectivos-tupamaros* zal worden gezocht, opgejaagd, ontvoerd, gefolterd en gedood omwille van zijn infiltratie in dit *colectivos* via zijn buurman en een oude studiegenoot, kan ervan worden uitgegaan dat men via zijn ouders zou hebben getracht zijn nieuwe verblijfplaats te weten te komen. Verzoeker maakt hier evenwel geen gewag van. In tegendeel, volgens verzoekers verklaringen woont zijn familie nog altijd probleemloos in zijn ouderlijk huis te Caracas in dezelfde wijk tussen dezelfde *colectivos-tupamaros*. De bestreden beslissing bevat hierover nog de volgende overwegingen:

“U verklaart dat zij af en toe op straat worden uitgescholden voor opposant – wat ze feitelijk ook zijn – maar dat zij verder geen problemen hebben gehad nadat u Venezuela inruilde voor de Dominicaanse Republiek (CGVS 1, pp. 3-4; CGVS 2, pp. 10-11). Ook dat doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het worden nageroept of uitgescholden van uw familieleden onvoldoende ernstig of zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan worden gesteld dat de door u omschreven feiten kunnen worden beschouwd als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarbij houden deze gebeurtenissen niet noodzakelijk verband met de voorgehouden problemen die u zelf inroept."

Verzoeker laat deze overwegingen in zijn verzoekschrift ongemoeid.

Wat het incident in 2016 betref, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

"Nog legt u de directe aanleiding voor uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek bij een incident tijdens een antioverheidsmanifestatie in maart 2016. U legt uit dat u tijdens deze manifestatie in El Paradiso werd aangevallen door enkele mannen op motorfietsen en dat u door hen in elkaar werd geslagen (CGVS 1, pp. 10-11). (...) Hoe het ook zij, u slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat deze aanval daadwerkelijk op u persoonlijk gericht was, noch dat u werd aangevallen omwille van uw vroegere infiltratie. Wanneer u meermaals wordt gevraagd waarop u uw vermoedens dat het om een persoonlijke aanval ging baseert, stelt u dat u al eerder werd bedreigd door de colectivos-tupamaros en dat u tijdens het incident van maart 2016 persoonlijk tot doel was gemaakt omdat uw aanvallers rechtstreeks van hun motoren op u af stapten (CGVS 2, pp. 15-16). Het houdt echter geen steek dat de colectivos-tupamaros bijna twee jaar lang niets van zich zouden laten horen, en u dan uit het niets op een publieke betoging aanvallen en in elkaar slaan, te meer gezien u nog steeds op hetzelfde adres woonde en colectivos-tupamaros als burens had (Verklaring DVZ, 20 februari 2019, p. 5, vraag 10; CGVS 1, p. 9) Indien zij u daadwerkelijk zouden hebben willen straffen in het kader van uw voorgehouden infiltratie, zouden zij redelijkerwijs sneller, intensiever, en discreter of op eigen terrein hebben gehandeld. Dat zij dit echter gedurende twee jaar volledig hebben nagelaten, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in diskrediet."

Door in het verzoekschrift nogmaals te herhalen dat hij ervan overtuigd is dat de aanval tijdens de manifestatie in El Paradiso wel degelijk tegen hem gericht was, nu net hij uit de massa van mensen werd aangereden en aangevallen door mensen op motorfietsen, en door te stellen dat hij vermoedt dat zijn aanwezigheid tijdens de manifestatie heeft gewerkt zoals een rode vlag op een stier, slaagt verzoeker er allerminst in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan hij zijn vermoeden dat de aanval tijdens deze manifestatie tegen hem persoonlijk gericht was baseert. Dat net hij uit de massa werd aangereden en aangevallen, kan te wijten zijn aan toeval. Dat zijn aanwezigheid tijdens de manifestatie heeft gewerkt zoals een rode vlag op een stier is weinig waarschijnlijk, gezien de tijd die er is verstreken tussen de zogenaamde ontdekking van verzoekers infiltratie binnen de *colectivos-tupamaros* en de manifestatie in 2016.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van mening dat de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden infiltratie binnen de *colectivos-tupamaros* en de daaruit voortvloeiende problemen.

Wat betreft verzoekers vrees voor de Venezolaanse overheid omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten binnen de politieke partij *Acción Democrática*, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Daarnaast kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw activiteiten binnen Acción Democrática geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/> ; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen

viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst tracht u uw lidmaatschap van Acción Democrática te staven middels een kopie van een attestatie. Uit dit attest blijkt dat u als militant activist werd geregistreerd in de archieven van Acción Democrática sinds 2010. Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden niet vermeld. Daarnaast is het attest gedateerd op 20 februari 2019, amper een week na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. Dit wijst erop dat het attest mogelijkerwijs werd opgesteld met het oog op uw verzoek tot internationale bescherming. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog tracht u uw deelname aan antiregeringsdemonstraties te staven met twee kleurenfoto's van uzelf tijdens een manifestatie, een foto van Henrique Capriles op een podium en een foto van uzelf met een pancarte. U legt uit dat u enkele foto's ter staving van uw politiek activisme opzocht op de sociale media en afdruckte (CGVS 1, p. 6), maar tegelijkertijd geeft u aan dat u niet veel deelde op diezelfde sociale media uit angst voor de colectivos (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legt u geen nieuwe documenten voor en stelt u dat u alle documenten met betrekking tot uw politieke activiteiten reeds voorlegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 3). Het is niet aannemelijk dat u tussen 2003 (het jaar dat u achttien wer) en 2016 bij zeker 100 manifestaties aanwezig zegt te zijn geweest (CGVS 1, pp. 5-6), maar daarvan slechts drie foto's van uzelf kan voorleggen, waarvan twee van de drie foto's mogelijkerwijs zelfs tijdens dezelfde manifestatie werden gemaakt. Bovendien bleek uit onderzoek van de New Media Unit van het CGVS, uitgevoerd tussen 25 april en 2 mei 2019, dat u op geen enkel moment blijkt geeft van politiek activisme via uw sociale media-account(s) (zie NMU2019-053, 6 mei 2019). Dit alles heeft als gevolg dat er uw verklaringen terzake geen geloof kan worden gehecht en dat er opnieuw uit niets kan worden afgeleid dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsdemonstraties in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Daarnaast wordt u door het CGVS meermaals gevraagd of u, naast de problemen met de colectivos-tupamaros (cf. supra), nog andere persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela. U beaamt weliswaar dat u problemen vreest met de Venezolaanse overheid omwille van uw politiek activisme (CGVS 1, p. 11), maar op geen enkel moment haalt u concrete problemen met diezelfde overheid aan. Uit niets kan dan ook worden afgeleid dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien ondervond u in 2016 geen problemen bij het verkrijgen van uw huidig paspoort (CGVS 2, p. 4) en verkreeg u ook in het verleden een paspoort, waarmee u in Argentinië een huwelijk van een vriend kon bijwonen en daarna vrijwillig terugkeerde naar Venezuela (CGVS 2, p. 4). Voorts reisde u op legale wijze van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten in grote mate in het gedrang.

U geeft weliswaar aan dat bij uw vertrek naar Venezuela op de luchthaven uw bagage en uw mobiele telefoon werden doorzocht (CGVS 2, p. 5), maar het louter doorzoeken van de bagage alsook van

elektronische apparaten zoals een mobiele telefoon van vertrekkende passagiers is an sich onvoldoende ernstig of zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarbij geeft u aan dat u als enige grondig werd gecontroleerd door de luchthavenbeambten, maar kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid of u daadwerkelijk persoonlijk werd geïnterviewd of dat u als willekeurige passagier werd onderworpen aan een grondige(re) controle. Bovendien kon u na de controle uw reis gewoon verder zetten en heeft u geen verdere problemen gekend (CGVS 2, p. 5). Als gevolg hiervan komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u wordt geïnterviewd door de Venezolaanse autoriteiten opnieuw op de helling te staan.

Er kan op basis van de hierboven beschreven vaststellingen niet worden gesteld dat uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u omwille van uw deelname aan oppositieactiviteiten noch aan uw lidmaatschap van *Acción Democrática* een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zich baseert om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar Venezuela omwille van zijn activiteiten binnen *Acción Democrática*. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vermoeden dat de overheid hem zal vervolgen omwille van zijn politieke gedachtengoed en tot het citeren uit het allesbehalve actuele artikel “*Venezuela: Treatment of those perceived to be government opponents, particularly university students in Caracas, family members of high profile members of the Democratic Action (Acción Democrática, AD) party, and military personnel implicated in the April 2002 coup along with their families*” van het Immigration and Refugee Board of Canada van 12 februari 2004, dat hij tevens bij het verzoekschrift heeft gevoegd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Daargelaten de vraag naar de actualiteit van dit artikel, dient te worden vastgesteld dat het geen betrekking heeft op verzoeker persoonlijk.

Bijgevolg is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op zijn relaas over zijn problemen met de Venezolaanse overheid, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op zijn beweerde vrees voor de *colectivos-tupamaros* en de Venezolaanse overheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier en deze waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden.

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Dit motief wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige informatie niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN